

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Elena Kedros
RAGAZZE DELL' OLIMPO
La Fiamma degli Dei

Umetnički direktor: Fernando Ambrozi
Likovna obrada: Federiko Bertoluči
Dizajn logotipa: Sara Marijani
Grafička obrada: Silvija Bovo
Ilustracije: Emilio Urban, Manuela Raci, Mara Damijani

Copyright © by Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano, 2009
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-719-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Elena Kedros

DEVOJČICE
SA
OLIMPA

Plamen bogova

Sa italijanskog prevela Svetlana Babović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

More i oblak

Morfej je nadletao napušteno selo Nazan jašući na leukrotu Uriosu. Ares je taj deo Olimpa držao u čeličnom stisku. Kuće su utonule u neku neobičnu sitnu prašinu, a vazduh se sigurno nije mogao udisati. Nije bilo ni traga kretanju životinja. Drveće se nekako smežuralo. Ono što je nekada najverovatnije bila reka, pretvorilo se u nekakvu ustajalu i trulu masu. Kuće, prazne. Po putevima razne zaprege koje su ljudi

ostavili kad su pobjegli. Već dugo su napuštene. Morfej se seti koliko je selo nekada bilo bogato i kako je bujalo od života. Ovako tužno i žalosno, bilo je skoro neprepoznatljivo.

Bog sna zateže uzde kako bi naterao Uriosa da se zaustavi. Morao je da pronade i povrati sećanja boginja, koja je upravo on sakrio u njihovim najdražim predmetima kada su se ponovo rodile na Zemlji. On i Hun nadali su se da se u tim sećanjima nalaze informacije s kojima će moći da poraze Aresa. Ako ih zaista tamo nađu, i Nazan će imati budućnost. Međutim, potraga je dosad bila bezuspešna.

Tek što je nadleteo selo, Morfej ugleda neki neobičan oblak, sav penušav i plavičast. Polegao je po zemlji kao da je sišao s neba da se odmori. Bog snova oseti kako mu se nada ponovo rasplamsava. Boginji Sindri ostavio je Srebrnu strelu s jednim od Artemidinih sećanja. Tada je Sindra bila njihova saveznica. Ipak, u poslednje vreme se mnogo toga promenilo i Morfej nije znao šta da očekuje. Bio je nekako siguran da je taj oblak sklonište boginje, ali tek je trebalo da otkrije šta se sada u njemu nalazi.

Naredio je Uriosu da sleti u blizini tog neobičnog oblaka. Dok ih je okruživala neka nestvarna tišina, smestio je leukrota, izvukao veliki gomolj iz torbe

okačene za sedlo i pružio ga životinji. Čim ga ugleda, leukrot zamahnu krilima. Onda navali da jede. Izgledalo je kao da se smirio.

Morfej ga pomilova, okrenu mu leđa i uputi se ka oblaku. Pre nego što je ušao u njega, za trenutak zatvori oči. Hteo je da se priseti Sindre kakvu je poznavao, kao da će time što će je oživeti u svojoj svesti moći lakše da je pronađe. Bog snova uzdahnu i uđe u oblak. Obreo se među plavim drvećem, tek nešto tamnijim od oblaka iz kojeg je raslo. I vatre, koje su posvuda gorele, bile su iste boje. Oko njih su se u grupama okupili izbegli stanovnici Olimpa. Niko ga nije udostojio ni jednog jedinog pogleda. Niko se nije ni pomerio. Zapazio je da imaju prazne izraze lica. Vrlo neobična atmosfera. Izgledalo je kao da se u oblaku sve zaledilo jedan davni tren.

Džared napravi nekoliko koraka prema najbližoj grupi. Neko ga otpozadi zgrabi za ramena i prisloni mu sečivo mača uz vrat.

„Pošto si već uspeo da uđeš, ne bi trebalo da si mi neprijatelj. Ipak, ja te ne poznajem“, začu tanak, zvonak glas. Glas boginje. Sindrin glas.

„U Nefelinoj šumi dao sam ti jedan srebrni predmet i zamolio te da ga čuvaš po svaku cenu“, odgovori Džared.

„Morfeju!“, zazvoni kristalni glas boginje i od njega zadrhtaše plamenovi, stabla i nijanse oblaka. Prisutni okupljeni oko vatri pokrenuše se. Iz njihovih očiju ponovo poče da isijava živost.

Sindra spusti blistavi azurni mač, a Džared se okrenu ka njoj da je pogleda. Nije se promenila – bila je vitka, srednje građe, kestenjaste kose, s ponekim plavim pramenom. Nije se promenio ni njen, na prvi pogled, stidljiv izgled, zbog kojeg je bila veoma slatka i simpatična.

Džared joj se osmehnu i uze je za ruke, zagledavši se u njene predivne oči u kojima su se ogledala sva mora sveta. Dva božanstva se zagriše.

„Već sam izgubila svaku nadu! Nikada ne bih pomislila da ću te opet videti“, reče boginja.

„I Artemida, Atena i Afrodita su uspele. Ponovo su se rodile na Zemlji. Sada tamo žive. Ponovo su pro našle svoje moći.“

„To je sjajna vest!“, nasmeši se boginja. „Nego, pričaj mi o sebi.“

„Kada sam pokušao da im se pridružim i ponovo se rodim zajedno s njima, Ares me je presreo. Dugo sam bio njegov zarobljenik. Onda sam pronašao Atenu i...“, Džared ućuta. Primetio je da mu je

prilikom izgovaranja tog imena zadrhtao glas. I Sindra je to primetila.

„Onda se nije ništa promenilo... ti i Atena...”

„Zove se Hun u svom novom životu“, reče Džared. Opet zastade, a zatim dodade: „A, ne... za mene se ništa nije promenilo.“

Ne bi trebalo da laže Sindru.

Oči boginje smračiše se kao dva najdublja ponora. „Žao mi je“, šapnu mu.

Nastade tišina puna sete.

„Žao mi je i zbog Artemidine strele. Sklonila sam je na jedno veoma sigurno mesto, ali je pre izvesnog vremena neko uspeo da je ukrade. Ne znam kako se to desilo i nikada neću pronaći reči da vam se izvinim zbog toga“, promrmlja boginja.

„Oboje znamo ko je kriv za to, a to nisi ti“, umeša se Džared.

„Možda“, odvrati Sindra i pruži mu svoj azurni mač. „Želim da ti ga poklonim.“

„Nemoj...”

„Ali ja to želim, kao što želim da i ti i one znate da uvek možete da računate na moju pomoć.“

Džared uze mač. Sindra mu dade znak da je sledi. Povede ga iza drveća, na mesto gde je izgledalo da nema ničega drugog osim beličastog plavetnila

oblaka. Zamahnu rukom i otvori mu pogled na beskrajno prostranstvo mora.

„Moći bogova više nisu kao nekad“, promrmlja ulazeći u more. Posle nekoliko koraka zastade i potopi ruku u vodu. Kada ju je izvukla, držala je bočicu iz koje je blistala plava svetlost.

„Svetlost talasa!“, povika Džared.

„Poslednje sećanje na najstarije moći. Hoću da je vi imate.“

Džared napravi korak unazad. Nije mogao to da prihvati.

„Zadrži ga ti. Ares neće prestati da te progoni, a naročito zato što nije uspeo da te slomi.“

Sindra mu se nasmeši. Prekrila je rukom bočicu, a zatim je ponovo otvori. Stvorile su se dve manje bočice. Lagano uzmače i njeno more je preplavi. Čim je nestala s vidika, Džared u ruci zateče jednu od te dve bočice...

Okružena muzičkim šerpama, trolovima koji pevaju narodnjake i kaleidoskopima, Hun je stajala na kasi *Drim's emporijuma*, prodavnice njenih roditelja.

„Nije valjda da si opet pospana?!“, obrati joj se majka uobičajenim tonom narednika, ali s nijansom zabrinutosti u pogledu.

„Samo sam gladna!“, odgovori devojka anđeoskim glasom.

Hana Song uze grickalice s polica i pruži joj, a Hun ih prihvati sa osmehom.

„Ipak previše spavaš!“, narednica Hana nije odu-stajala. „Izgledaš kao da si u svakom trenutku spre-mna da utoneš u zimski san...“

„To je zbog godišnjeg doba!“, reče Hun, ali je odlično znala da godišnje doba nemaju nikakve veze s tim. Mnogo više veze imalo je ono što je delila sa svojim najboljim prijateljicama – Luče Grimaldi i Sid Medison. I sa Džaredom... Morfejom.

„Koliko ovo košta?“, upita neki glas prekidajući je u razmišljanju.

Hun okrenu glavu da osmotri osobu pred njom: neki smešni, oniski i okruglasti gospodin mahao joj je nečim ispred nosa.

„Šta ste rekli?“, upita Hun. Onda shvati.

Totalna katastrofa!

Čovečuljak je u rukama držao Kovčeg prijateljstva, kovčežić koji je pripadao njoj, Luče i Sid. Menjale su se na po nedelju dana i držale ga dobro sakrivenog,

van domašaja znatiželjnih pogleda. Stavljale su unutra sve predmete koje su smatrale važnim i koje su htele da podele. Hun ga je to jutro stavila na najvišu policu u radnji, iza ostale robe. Nikada ne bi pomislila da će ga neka mušterija zapaziti. A još manje da bi neki čovečuljak od metar i pedeset mogao da ga dohvati!

„Hm... Nažalost, to nije na prodaju!“

„Šta nije na prodaju?“, upita gospođa Song glasom čiji je ton ukazivao na to da nema ama baš nikakvu nameru da ispusti posao.

Bez preteranog oklevanja, Hun otrže kovčežić iz kupčevih ruku.

„Ima jednu pukotinu na dnu, a nema ni ključ“, reče. Ponadala se da ni čovečuljku ni njenoj majci neće pasti na pamet da proveravaju – naravno da nije bilo nikakve pukotine.

Hun sakri kovčežić ispod kase i primeti kako je mama ispitivački posmatra s rukama na bokovima. Bio je to vrlo loš znak! Morala je nešto da uradi. Zgrabila je prvu stvar s police iza leđa.

„Ali mogu da vam ponudim ovo“, predloži pokazujući prilično užasnu igračku koje se dočepala: vrlo velikog plišanog zeca koji vrti ušima.

Čovečuljak ga je pažljivo i ispitivački pogledao.

„Pa, koliko košta?“

„Sedam“, pokuša Hun koja nije imala ni najbleđu predstavu koliko može da košta ta rugoba.

„Toliko koštaju samo uši“, progundā mama Song koja je u prste znala sve što prođe kroz prodavnicu, kao i kroz radionicu, magacin, čak i kroz ulicu.

„Ako hoćete čitavog zeca, onda košta petnaest.“

„Da li vam to odgovara?“, upita Hun, uputivši smešnom čovečuljku najandeoskiji osmeh koji je mogla da složi, rizikujući da dobije tešku facijalnu paralizu. Umesto bilo kakvog odgovora, on joj pruži šaku novčanica. Ona ih uze, naplati, otkuca račun i isprati ga pogledom dok je ponosno skakutao prema izlazu sa zecom ispod miške. Odjednom se njena majka pojavi pred njom. Delovala je uznemireno i zabrinuto.

„Neprekidno dremaš i gubiš smisao za posao“, započe ona. „Da nisi možda... da nisi...“, nikako nije uspevala da dovrši rečenicu.

„Da nisam šta?“, ohrabrila ju je Hun, dirnuta neobjašnjivim maminim uzbuđenjem, koja je izgledala kao da je izgubila svu svoju čvrstinu.

„Zaljubljena?“, promuca gospođa Song šapatom, kao da izgovara psovku koju ne bi smela da izgovori, ili kao da otkriva neku vrlo čarobnu reč.

Videvši majku tako zbunjenu i toliko drugačiju nego što je obično bila, Hun se jedva uzdržala da se ne nasmeje.

„Ni najmanje“, odgovori i pogleda u majku koja se već vraćala svojim policama.

Poslednje sećanje

Hun nije lagala majku. Nije bila zaljubljena, i to jeste bila istina. Ljubav između nje i Džareda buknuła je u drevna vremena, kada su ih još zvali Atena i Morfej. Prošla je kroz razna razdoblja i ponovna rađanja i ostala netaknuta. Međutim, Ares je pronašao način da Džareda strmogłavi u Pakao. Hun je zajedno sa Sid i Luće išla da ga vrati odatle, međutim, da bi došla dozvolu da pristupi Paklu, morala je da popije

vodu iz Lete. Zbog te vode, zaboravila je na svoju ljubav. Osećanje, koje je kroz mnoge vekove prošlo netaknuto, kao da je potpuno nestalo.

Hun nije znala kako je to moglo da se dogodi, ali više ništa nije osećala. Imala je samo užasan osećaj praznine koji joj nije davao mira. Zastrašujući osećaj ničega, koji je pomalo slabio samo kada bi Džared razgovarao s njom. Zato što, za razliku od nje, on nije zaboravio. I pošto je ona od njega to zahtevala, on je sada prečešljavao Olimp u potrazi za njihovim sećanjima.

Hun, zazvoni joj Morfejev glas u svesti.

„Jesi li pronašao strelu?“, upita ga ona. Gledala ga je kako jaše na Uriosu i prelazi preko purpurnog neba Olimpa.

Izgubljena je, kao i ostala sećanja. Skoro sam siguran u to da ih se Ares dočepao. Ipak, imam i jednu lepu vest. Sindra je preživela rat. Bila je naša saveznica, a i dalje je.

„Onda se nadam da ću jednoga dana moći da je upoznam“, promrmlja Hun. Zatim proceni vest o izgubljenoj streli. Morfej je uspeo da sačuva deset sećanja i da ih sakrije u deset predmeta. Ono u Afroditinom ogledalu videle su odmah nakon što su otkrile

da su boginje. Ipak, osam sećanja, uključujući i Artemidinu strelu, bilo je izgubljeno.

„Onda nam preostaje samo jedna mogućnost“, zaključila ona.

Sada stvarno idem u Dodekateon, reče Morfej.

Hun se trže. Džared se spremao da ode po Atenin šlem, njen šlem, koji je sakrio u podzemlju Aresovog utvrđenja. Već je pokušao da ga se dokopa, ali ga je neka čudna nepogoda sprečila da se približi hramu.

„Nisam sigurna da bi tamo trebalo da ideš sam“, reče mu ona.

Mogu da izbegnem Aresa i njegove sluge. Vas bi odmah otkrili. Samom će mi biti lakše, ohrabrivao ju je.

Hun mu poverova. Nije više osećala ljubav, ali poverenje... ono nije nestalo. Poverila bi svoj život Džaredu, a i Luče i Sid. Ili život svojih roditelja. Poverila bi mu bilo šta.

„Onda, šta si ti? Puh ili mrmot?“ Lice njenog brata Jonga zameni Džaredovo, a *Drims emporijum* nebo iznad Olimpa.

„Opet si zadremala! I to za kasom! Sad je stvarno dosta, Hun!“, umeša se majka.

Hun se trže iz dremeža u koji bi utonula svaki put kada bi razgovarala s Džaredom. „Večeras u krevet odmah posle večere!“

„Stvarno...“, promrmlja.

„Ne želiš da večeraš? To uopšte nije problem! Lično ću se pobrinuti za tvoj deo njoka“, našalio se Jong.

„Htela sam da kažem da sam večeras kod Sid, zajedno sa Luče. Proslavljamo poslednji dan slobode pošto sutra ponovo počinje škola“, reče obraćajući se majci. „Ti i tata ste mi sinoć dali dozvolu.“

Očigledno da se njena majka toga odlično sećala, pošto ne reče ništa i vrati se prevrtanju polica.

„Onda ćeš od sutra ići ranije u krevet“, progundā. Nije mogla da izdrži da njena reč ne bude poslednja.

Hun uzdahnu. Jedva je čekala da bude slobodna i da ode kod Sid. Međutim, do tada je trebalo da prođe još mnogo sati, a sve vreme moraće da bude na kasi. Počela je da se poigrava ametistom na minduši, kamenom u kojem su bile njene moći boginje.

„Sve lepše od lepšeg!“, pomisli Luče. Duda samo što se dovezao na skuteru pred izlog. Potpuno oporavljen i bez gipsa, bio je čarobniji nego ikad.

Prema tačno razrađenoj strategiji, trebalo je da ga sačeka, da se pravi ravnodušna i zadrži visok stepen samokontrole. Možda da se pretvara kako se usredsredila na razne vrste kablova i prekidača na polici

pred njom, koji su za nju bili nerazumljiva svemirska tehnologija. Međutim, izdajničke noge su uradile nešto sasvim drugo. Potrčala mu je u susret. Pojurila je ka izlazu, preskočila red polica i napravila slalom između korpi punih robe, pogleda sve vreme uprtog u dečaka. Na kraju je tresnula o policu s diskovima na megapopustu i oborila čitavu gomilu na zemlju.

„Šta to izvodiš, devojčice!“, odjeknu čuvarev piškavi glasić. Luče nije imala ni vremena ni volje da se bavi tim smaračem. Već ga je zapazila, kao i to koliko je antipatičan i da ne skida pogled s nje. Trenutno je videla samo Dudu.

U letu je sakupila diskove koji su ležali razbacani na zemlji i nastavila da trči ka izlazu. Ali nešto je naglo zaustavi. Suknja joj se zakačila za metalne žice korpe. Luče pokuša da se oslobodi, sve vreme prateći pogledom Dudu koji je stajao pored izloga. Nije želela da je vidi kako se do poslednje kapi krvi bori s korpom. Još jednom je snažno trgnula, oslobodila suknju i hitro nastavila ka izlazu. Ispred pokretnih vrata je usporila, namestila izgled boginje i tek onda izašla na ulicu.

Istog časa odjeknu sirena alarma. Ne obraćajući pažnju na to, Luče začepi uši i dostojanstvenim hodom pođe ka svom jedinom cilju – Dudi.

„Zdravo! Šta radiš ovde?“, upita mazno, kao da to nije znala.

Umesto da je dočeka nasmejanim pogledom, kao i uvek, Duda razrogači oči, izbuljivši se najpre u nju, a zatim u nešto što joj je stajalo iza leđa.

„Zaustavite lopova!“, odjeknu čuvarev piskav glas nadjačavajući zvuk alarma.

„Penji se!“, uzviknu Duda i dalje napet.

Luče nije imala vremena da razmišlja. Duda je zgrabi za mišicu i u letu je pope na skuter. Upali ga, zaturira i pojuri.